

DOODGAAN
DOE IK LATER

NATALIE HANSSEN

DOODGAAN DOE IK LATER

Ezo Wolf

Ook van Natalie Hanssen bij Ezo Wolf
verschenen:

Stapt een vrouw in de auto

*Voor mijn moeder en mijn zus,
omdat ze er altijd, altijd zijn
En voor mijn vader, omdat hij me leerde
dat alles mogelijk is*

© 2024 Natalie Hanssen

© 2024 Ezo Wolf Uitgevers, Sint Pancras

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Vormgeving binnenwerk: Studio L.E.O., Alkmaar

ISBN: 9789083383736 | NUR: 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke
wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

PROLOOG

Ik ben geen stuntman geworden.

Dat ik een vrouw ben, heeft daar niks mee te maken. Je bent als vrouw ook directeur, piloot, schrijver en huisschilder. Je kunt je elke rol die naar man riekt aanmeten die je wilt. Ik heb vele mannenrollen aangenomen, maar stuntman is er niet een van.

Naast stuntman zijn, dat kwam uit mijn beroepentest, wilde ik ook alles meegemaakt hebben. Een gevaarlijk auto-ongeluk net overleven, een beroemde zangeres worden, bijna verdrinken, aan moord ontsnappen, dakloos bestaan, verslaafd raken, iemands leven redden, oorlog fotograferen, overleven in de jungle, straaljagerpiloot worden en net niet sterven aan een dodelijke ziekte.

Slechts een van al die dingen is me gelukt.

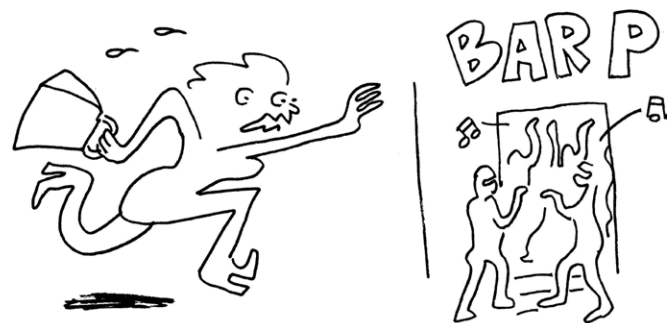
Het schijnt dat mijn moeder, toen ik gebaard werd, zo schandalig lag te vloeken dat de katholieke vroedvrouw op haar hakken omkeerde om nooit meer terug te komen. Bij het weggaan struikelde ze nog over mijn vader, die languit op de grond lag omdat hij al een paar minuten geleden flauw was gevallen van al die ellende rond mijn moeders kruis.

‘Dan ga je toch lekker!’ moet mijn moeder haar nog achterna geroepen hebben, voor ze verder schold. De vriendelijke dame had al een paar keer gewaarschuwd dat mijn moeder nu echt op moest houden met al die godslastering. De in allerijl aangeruchte gynaecoloog trok me tevoorschijn, feliciteerde mijn moeder haastig en verdween weer, onderwijl wat adviezen voor het bijbrengen van mijn vader achterlatend, voor de zuster die naast hem zat en hem geduldig op zijn wang tikte.

Baren lijkt me vervelend, maar het resultaat lijkt me erger. Ik heb mijn leven net een beetje overzichtelijk. Met genoeg freelance werk, een huis, vrienden en feestjes, en sinds kort is er ook nog P. Een onverwacht ontmoete, verdwaalde Deen. Kaal met een rode baard, twee meter brede schouders maar verder rond en zacht.

Toen ik een keer een schroevendraaier oppakte, stopte hij me beleefd. 'Mag ik asjeblieft de man-nendingen doen?' We waren net een week samen. P. heeft me beloofd dat hij mijn leven makkelijker gaat maken. Waarom of hoe weet ik niet precies. Maar het ontroert me nog altijd.

ONBEGRIJPELIJK.
ZO'N KIND EIST AL JE AANDACHT OP.
JE SLAAP. JE LIJF. JE ZIT ONDER DE
VLEKKEN. ER ZULLEN VAST LEUKE KANTEN
AAN ZITTEN, MAAR OPSTAAN VOOR IEMAND
ANDERS?! VOORLOPIG EVEN NIET.

... MAAR ALS HET MET IEMAND
EEN SUCCESKAN ZIJN, DAN MET P.
ALS HET LOT BESLIST, MOET HET MAAR
ZO ZIJN.

2

Het lot beslist.

Twee jaar later verschijnen er twee streepjes op een zwangerschapstest, en ik schrik me het lazarus.

Tien weken zwangerschap lang heb ik vervolgens onbestemde gevoelens jegens dit natuurgeweld. Sterker: een beetje vies voelt het, mag dat ook, en raar, en niet van mij, en waarom hiervoor mijn leven aanpassen en flikker op allemaal.

En ik voel nog iets, als ik goed luister.
Angst.

... MAAR IK BEN BANG!
OF IK HEB WEER HONGER.
KAN HET NOG WEG?
HET PAST NIET BIJ ME!

DAN GA JE
TOCH LEKKER!

ZO PRAAT MEN NIET
OVER NIEUW LEVEN.
TABÉ!!

Tien weken later.

Als ik een soort rood, plat mandarijntje in de wc zie liggen, besef ik wel dat er hier iets niet volgens planning gaat. Ik zeg door de wc-deur tegen P. dat hij er rekening mee moet houden dat deze baby niet geboren zal worden. Wat ik daarbij moet voelen, weet ik niet.

Dat past eigenlijk naadloos in de afgelopen tien weken, behalve dat we nu opeens weer terug bij af zijn. Tenminste, daar lijkt het op.

Ik bel een vriendin die verloskundige is. Ze maant me tot kalmte - hoeft helemaal niet mis te zijn - en regelt een echo in het nabijgelegen ziekenhuis. Uitzonderlijk bij een miskraam, maar als ik het graag wil, dan kan het.

Naar het ziekenhuis, Eerste Hulp. Waar de wachtkamer geen feest is. Tegenover ons zit een dame

op een handdoek verschrikkelijk te bloeden. Naast haar een oude, bezorgd uitziende Chinese man. Op links pakt een familie een dubbele portie roti kip uit en begint te eten. Op de wc verlies ik nog meer stukken kind, wat me ook al niet in een hoerastemming brengt, hoewel ik er zoals gezegd nog helemaal niet aan gewend was dat het ook daadwerkelijk zou gaan gebeuren, een kind.

Braaf lopen we veel later achter de gynaecoloog aan, die ons vervolgens twee uur laat wachten in een onderzoekskamertje. Niet dat is het ergste, en ook niet dat ze eerst een eendenbek en vervolgens een echo-ding inbrengt, maar wel een beetje dat ze die erin laat zitten als ze twee keer uitgebreid een telefoontje beantwoordt.

Geeft niet, geeft niet. Als ze vervolgens met een vaag verhaal komt over een vrucht die er misschien uit ziet als een trosje druiven, holle cellen, allerlei risico's, het woord kanker valt geloof ik ook, neem ik haar niet serieus meer. Ik luister ook niet goed want het gaat niet over mij. Dit heb ik zéker niet.